

περί τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ! διέκοψε μετ' ὀξύτητος. Δὲν ἔχετε νὰ μοι ὁμιλήσετε περὶ ἄλλου τινός ;

Ἐπὶ ἤρχεν ἀκόμη ἐν σφάλμα πρὸς διαπραξίν ἐν τῷ ἀκανθῶδει τούτῳ ζητήματι, καὶ ὁ Ὁράτιος τὸ διέπραξεν, ἀναλαβὼν ἤδη καὶ οὗτος δηκτικὸν ὕφος.

Ἡ μήτηρ του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἦσαν δι' αὐτὸν αὐθεντεῖται, διότι τὰς ἐθεώρει ὡς ἀντιπροσωπεύουσας τὸ ἰδεῶδες τῆς τελειότητος μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Μετέβη πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκεῖθεν ἀνορθούμενος εὐθυτενῆς, ἐπειράθη νὰ ἐλέγξῃ καὶ σωφρονίσῃ τὴν μνηστὴν του, ὅπως τῇ ἤρμοζε.

— Θὰ ἐπράττετε κάλλιον, Χάρις, ἐὰν ἠκολουθεῖτε τὸ παράδειγμα, ὅπερ σὰς δίδουσιν ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου, εἶπεν. Αὐταὶ τοῦλάχιστον δὲν συνεθίζουσιν νὰ ὁμιλῶσι σκληρῶς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἀγαπῶσιν.

Ἡ σοβαρὰ αὕτη μομφὴ δὲν παρήγαγεν ὅμως τὸ ἐλάχιστον ἀποτέλεσμα.

Ἡ Μέρση ἐράνην ὅτι ἔμεινε πρὸς ταύτην τὸσον ἀπαθὴς, ὅσον ἐὰν ποσῶς δὲν τὴν ἤκουε.

Διετέλει ἐν τῇ κακειντρεχεῖ ἐκείνῃ διαθέσει, ἥτις ἐγεννᾶτο ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς πικρίας τῆς ἰδίας συναισθήσεως... ἥτις παρῶνεν αὐτὴν νὰ ὀργίζεται κατὰ τῆς ἔξεως, ἣν εἶχεν ὁ Ὁράτιος τοῦ νὰ ἐπαινῇ ἐνθέρμως πάντοτε τὰς γυναῖκας τῆς οἰκογενείας του.

— Ὑπὸ οἴκτου καταλαμβάνομαι, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅταν ἀκούω ἐξυμνουμένην τὴν ἀρετὴν γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε ἐγνώρισαν τί ἐστὶ πειρασμός ! Ὅποῖον ὄντως κατόρθωμα τὸ νὰ ζῇ τις ἐντίμως, ὅταν εἰς τὴν ὑπαρξίν του καλεῖται νὰ συνεχίσῃ μόνον ἀγαθὰ καὶ ἀπολαύσεις ! ... Ἐγνώρισεν ἡ μήτηρ του τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν πενίαν ; ... Ἐγκατελείφθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς αἱ ἀδελφαὶ του ;

Αἱ σκέψεις αὗται ἀπεσκλήρυνον τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ἐξώθουν σχεδὸν μέχρι τοῦ πόθου τοῦ νὰ τὸν ἀπατήσῃ. . . Διατί νὰ προβάλῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος ὡς παράδειγμα τοὺς συγγενεῖς του ;

Δὲν εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα ὅπως ἐννοῇ λοιπὸν οὗτος, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀποστρέφονται νὰ ταῖς προτείνωσιν ἄλλας γυναῖκας ὡς παράδειγμα ;

Ἐρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, ἐκφράζον ὀρμητικὸν αἰσθημα ἀνυπομονησίας καὶ καμᾶτου.

Ἐκεῖνος εἶχε καθεσθῇ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος στρέφων πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του.

Ἐκεῖνος ἐπειράθη νὰ τὴν προσπελάσῃ καὶ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσεν· ἐὰν ἔλεγε μίαν λέξιν θὰ τὴν ὑπεδέχετο ἀπάντησις δηκτικωτάτη ἐκ μέρους της.

Ὁ Ὁράτιος ἐκάθητο μακρὰν αὐτῆς, ἄφωνος καὶ κεχολωμένος.

Τίς ἄγνοεῖ, ὅτι διὰ τὸν ἄνδρα ἡ σιωπὴ εἶνε ἡ δραstickωτέρα διαμαρτύρησις κατὰ τῆς γυναικός, ἥτις τὸν ἀγαπᾷ ;

Ἀντέχει αὕτη κατὰ τῆς τραχύτητος.

Εἰς τοὺς πικροὺς λόγους εἶνε πάντοτε ἐτοίμη ν' ἀπαντήσῃ διὰ πικροτέρων.

Ἄλλ' ἡ σιωπὴ τὴν πληγώνει θανασίμως· παραδίδεται τότε, ἡττωμένη.

[Ἐπείγει συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΔΩΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α'

Διὰ διαδοχικῶν θανάτων ἐπισυμβάντων εἰς τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της, πλουσίαν ἀστῶν τοῦ Τουρίνου, ἡ Ἀγγελικὴ Κλάρυ εὗρέθη εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἀνεξάρτητος καὶ κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας.

Ἦτο θαυμαστῆς ὠραιότητος, λεπτοφυῆς καὶ πλήρης θελητήτων ὡς ἄγγελος, τὴν δ' ὅψιν τὸσον γλυκεῖα, ὅσῳ καὶ τοῦ Ραφαήλ ἡ Φορναρίνη· ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τῆς ψυχῆς της τὸ καλοκάγαθον, οὐδόλως τοῦτο ὑστέρει τῆς ὅλης τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου τελειότητος καὶ καλλονῆς.

Ὁφελουμένη τῆς ἐλευθερίας ἀνατροφῆς, ἣν τῇ ἔδωσαν οἱ γονεῖς της, ἐπεδόθη εἰς τὰς τέχνας καὶ ἰδίως εἰς τὴν μουσικὴν. Εἶχε φωνὴν μεγαλοπρεπῆ, εὐηχον καὶ εὐστροφον, μολοντί δὲ δὲν ἐξήσκειτο παρὰ μόνον πρὸς εὐχαρίστησίν της, ὑπερεῖχε πᾶσαν ἐξ ἐπαγγέλματος αἰοδόν, καὶ ἠδύνατο νὰ εὐχαριστῇ τὴν ἰδιοτροπίαν της, ἣν ἠρμήνευεν εἰς τεμάχια τοῦ Ροσίνι ἢ τοῦ Μάγερμπερ.

Οὕτω πεποικισμένη, ἀνεξάρτητος καὶ πλουσία ἡ Ἀγγελικὴ, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν τρυφερῶν βλεμμάτων καὶ σφριγῶντων λατρευτῶν.

Ἦρχισε νὰ φαίνεται εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποδεχομένη καὶ μὴ ἐπιζητοῦσα εὐκαιρίαν ἵνα ἀναδειχθῇ ἡ γλυκεῖα φωνή της, ἔχαιρε δὲ μετριοφρόνως διὰ τὸ προτέρημά της, καὶ ἐκώφευεν εἰς πάντα τὰ ἄλλα ἐγκώμια.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν συγκατένευσε νὰ παρευρεθῇ καὶ ψάλλῃ παρὰ τῇ κομῇσῃ Ἰουλιανοῦ, ἅμα ὡς ἔπαυσε τὸ κλειδοκύμβαλόν, ἤκουσεν ὀπισθεν αὐτῆς προφερομένας μετ' ὧν συγκεινημένην καὶ πάλουςαν τὰς ἀκολούθους λέξεις :

— Τὸ ὄνομά σας δὲν κέκτησθε ἀδίκως, ὠραῖα Ἀγγελικὴ, καθόσον ἄδετε ὡς ἄγγελος.

Ἡ ἐρσιτέχνις ἐστράφη καὶ εἶδε νεανίαν δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, μετριογνώμιαν ἐκφραστικὴν, μετ' ὅπως πολὺ διακεκριμένους, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἦσαν συμπαθῶς ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένοι.

Ἡ μοιραῖα στιγμὴ, ἡ τοσάκις μνημονευθεῖσα αὕτη στιγμὴ ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν ποιητῶν, εἶχεν ἄνευ ἀμφιβολίας φθάσει καὶ διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, καθόσον εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματός ἐκείνου, ἐδοκίμασε συγκίνησιν ἄγνω-

στον, ἀόριστον, καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ, παρὰ ψελλίζουσα μόνον εἰς τὴν φιλοφρόνησιν, ἥτις τῇ ἀπευθύνθη.

Ὁ εὐτυχὴς οὗτος φιλόφρων ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶχε δοθῇ ἡ ἐσπερίς, καλούμενος Ὁκτάβιος Ἰουλιανοῦ, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος καὶ πριγκιπικῆς περιουσίας.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπερίδος ὁ νεαρὸς κόμης δὲν ἔπαυσε νὰ ὑποχρεοῖ διὰ τῶν τρόπων του τὴν τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ τῇ ἐκφράζῃ τὸ φλογερὸν πάθος του, ἱκετεύων μάλιστα αὐτὴν νὰ τῷ δώσῃ τὸν λόγον της ὅτι θὰ ἐγίνετο σύζυγός του, θὰ προσεπάθει δ' ἔλεγεν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρός του. Οἱ ἔρωτες δὲ τόσον κατ' εὐχὴν ἐβαίνον, ὥστε περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος ταύτης ἡ συγκίνησις, ἣν ἠσθάνθη, κατέστη σφριγῶν ἔρωτος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῶν σχεδίων τοῦ γάμου ὁ Ὁκτάβιος ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἀγγελικῆς, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτήν. Ἦτο καλὸς νέος, ἡγάπα καὶ ἐλάτρευε τὰς τέχνας, διότι τὰς ἠγνόει. Ἠνωμένοι θὰ διήρχοντο εὐτυχεῖς ἡμέρας καὶ θὰ ἐπηύξανον τὸν ἀμοιβαῖον αὐτῶν ἔρωτα. Μετ' ἡ ἐμπιστοσύνην τῆς καλοκαγαθῆς ψυχῆς της καὶ μετ' ἡ ἐπιδοκιμότητα τοῦ ὡς καλλιτέχνιδος ὁργανισμοῦ της, ἡ Ἀγγελικὴ ἀφῆθη ὁλόκληρος εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις κατέστη ζώή της.

Σχεδὸν ἔτος διέρρευσε καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁκταβίου προταθείς γάμος δὲν εἶχε περατωθῇ. Ὁ νεαρὸς κόμης προέβαλεν ὅτε μὲν ἐμπόδιον, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἄρῃ, ὅτε δὲ ἰσχυρὸν λόγον ἀναβολῆς, καὶ ἄλλοτε ἄλλο τι. Πολλὰκις ἐν τῇ ἀξιοπρεπεῖᾳ της καὶ τῇ εὐλικρινείᾳ της ἡ Ἀγγελικὴ ἠρυθρία, διανοουμένη τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν διὰ τὰς σκοπίμους ἐνστάσεις ὑπὲρ ἐκείνου, δι' ὃν ἔλαθε συμπάθειαν, καὶ δι' ὃν εἶχε θυσιάσει τὸ πᾶν. Πλὴν ἤδη, εἴτε διότι ὁ νεαρὸς κόμης ἐλησμόνησε τὴν καλοκαγαθότητά του, εἴτε διότι ἠμποδίζετο ὑπὸ καθηκόντων ἡ ἀσχολιῶν, ἀπεφάσισεν ὥστε αἱ ἐπισκέψεις του νὰ ὦσιν ἥττον συχναί, καὶ ἰδίως ὁσάκις τὴν ἐπεσκέπτετο ἐφέρετο μετ' ἑθὺς κάπως ἀδιάφορον καὶ προκατειλημένον, ὡς εἰ ἡσχολεῖτο ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ οὐχὶ περὶ εὐτυχίας, ἣν ἀμφοτέροι θὰ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ περὶ ὑποχρεώσεως, ἣν μετὰ βάρους ἐξεπλήρου.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἐχρειάσθη πολὺν καιρὸν, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ὑποπτεύουσα δὲ ὅτι πιθανὸν ἡ ψυχρότης αὕτη προήρχετο καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων, ἐπίεσε τὸν Ὁκτάβιον, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐμπιστοσύνης. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐφάνετο μάλλον ὅτι ἠναντιοῦτο, ἢ ὅτι συνεκινεῖτο ἐκ τῶν πιέσεων αὐτῶν, τῇ ἀπεκρίθη λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ὅπως δυνήθη νὰ αἰτιολογηθῇ ἡ μεταβολὴ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν παρετήρει δὴθεν αὕτη, πολὺ δὲ μάλλον κατέπειθεν αὐτὴν ὅτι ἠπατάτο, καθόσον διετέλει πάντοτε ὁ ἴδιος.

Κατόπιν τὸν ἠρώτησε πῶς εἶχε δυ-

νηθῇ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ τὸν δυσχερ-
στήσῃ, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῇ εἴπῃ
τίνι τρόπῳ ἡδύνατο νὰ καταστῇ πάλιν
ἀξία τῆς ἀγάπης του. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη
νὰ κρύψῃ ὅτι κατετρώχετο ὑπὸ τῶν αὐ-
τῶν ἀβεβαιότητων, συγχρόνως δ' ἠννοη-
σεν ὅτι ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ μὴ
τὰς ἐξακολουθήσῃ.

Τέλος, ἀφοῦ διήλθεν ὅλα διαδοχικῶς τὰ
δεινὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀβεβαιότη-
τος, κατέβαλεν ἡμέραν τινὰ τελευταίαν
προσπάθειαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν συν-
διάλεξιν περὶ τοῦ ἐγωῦσμου ἀμφοτέ-
ρων, ὅστις τὴν εἶχε καταστήσει το-
σοῦτον εὐτυχῇ. Εἰς ὅλας ἐκείνας τὰς τῶν
ἐρώντων προκαταρχάς, καὶ τὰς τρυ-
φερὰς καὶ πλήρεις ἀναπολήσεων ρεμ-
βώδεις ὁμιλίας των, ὁ κόμης δὲν ἀπεκρί-
νετο εἰμὴ διὰ τῶν συνειθισμένων δικαιο-
σεῶν του, καὶ διὰ τοῦ ψυχροῦ γέλωτος
αὐτοῦ. Συγχρόνως δὲ ἡ Ἀγγελικὴ κα-
θεσθεῖσα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς
ἡρῆατο ἄσματος ἐκ τῶν παθητικωτέρων.
Ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς προκατειλημένη ὅτι ὁ Ὀ-
κτάβιος ἡτοιμάζετο νὰ ὑπομείνῃ τὴν μου-
σικὴν ὡς ὑπέμενε τὴν γυναικά, ἐσταμά-
τησε καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐσθέσθη διὰ λυγ-
μοῦ ἀπελπισίας.

— Δὲν με ἀγαπᾷς, Ὀκτάβιε, πλέον,
τῷ εἶπε δακρύουσα· ἀπὸ τινος ἤδη χρό-
νου ἀμφέβαλον καὶ ἐφοβούμην, πλὴν τώρα
εἶμαι βεβαία. Ἐὰν δι' ἐμέ δὲν ἔχετε πλέον
τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην, ἐστὲ τοῦ-
λάχιστον εἰλικρινής. Ὁμολογήσατε λοι-
πὸν ὅτι δὲν αἰσθάνεσθε πλέον ἔρωτα δι'
ἐμέ. Ἀπλῶς μὴ ὁμιλήσετε, ἀλλὰ μετὰ
παρρησίας δηλώσατε ὁποῖας ἐπιπλήξεις
ἔχετε νὰ μοὶ κάμετε, καὶ τίνι τρόπῳ θὰ
δυνήθω νὰ σᾶς ἀτενίσω εὖνους.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ὀκτάβιος ἐξηγήθη
μὲ τὴν αὐτὴν εἰλικρίνειαν, ἣν ἀπήτησεν
ἡ Ἀγγελικὴ, τοῦτέστι μὲ πικρὰν εἰλικρί-
νειαν, οὐδεμίαν δ' ἀμφιβολίαν ὅτι θ' ἀπε-
κρίθη ὡς ἐξῆς :

— Δικαίᾳ κατέστητε, ὦ καλοκάγα-
θος Ἀγγελικὴ ! πλὴν δὲν σᾶς ἀγαπῶ
πλέον. Ἄν καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους
τούτους χρόνους εἴσθε τοσοῦτον ὥραϊα,
τοσοῦτον φιλάρεσκος, τοσοῦτον ἐρωτύλος,
τοσοῦτον ἀφοσιωμένη ὅσον οὐδέποτε, ἐν
τούτοις ὅλα ταῦτα ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρου-
σιν. Ἐκεῖνο, ὅπερ μ' ἐνδιαφέρει, εἶνε ὅτι
ἀποφεύγω νὰ βλέπω τοὺς γαλανοὺς ὀ-
φθαλμοὺς σας καὶ τὴν ξανθότριχον κόμω-
σίν σας, ὅσον ὥραϊα καὶ ἂν ὦσι, καὶ
καθημερινῶς ν' ἀκούω τῆς φωνῆς σας, ὅ-
σον ὁ ἦχος τῆς καὶ ἂν ᾖ θελητικός. Μ' ἐ-
ρωτᾶτε πῶς εἴσθε ἔνοχος καὶ ποῖον ἀμάρ-
τημα διεπράξατε ; Ἀλλὰ δι' ἐμέ εἴσθε ἔ-
νοχος διὰ τοῦ μεγίστου τῶν ἐγκλημάτων,
τούτέστι, νὰ μὴ εἴσθε παντάπασιν πλέον
δι' ἐμέ συμπληρῆς.

Διὰ τοιοῦτου βεβιασμένου ὕφους, ὅπερ
λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ὁμοίας πε-
ριστάσεις ἠρκέσθη ὁ Ὀκτάβιος ν' ἀπο-
κριθῇ.

— Δὲν σᾶς ἀγαπῶ πλέον, λέγετε, ἀ-
γαπητὴ φίλη. ὦ ! ἰδοὺ ὅτι αἱ τρελλαὶ
ιδεαὶ σᾶς ἐπανερχονται ἀκόμη . . . Εἶνε

ὀπτασία, ἥτις γεννᾶται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ
ὑμῶν ὡς καλλιτέχνιδος. Ἐὰν ἐγνώ-
ρίζετε πόσον μὴ ὥσι δεινὰ αἱ ἀδικαί
αὐταὶ μομφαί . . . ἐπαναβλέπομεθα λοιπὸν
καὶ προσπαθήσατε, ὥστε νὰ σᾶς ἐπανεύρω
δικαιοτέραν προσεχῶς.

Τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους εἰπὼν ὁ
κόμης ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
Ἀγγελικῆς φίλημα ψυχρὸν καὶ λαθραῖον,
ἀπαιτητὸν χρέος μ' εὐπρέπειαν πληρωνώ-
μενον. Εἶτα δ' ἀπεσύρθη φαιδρὸς καὶ ἐ-
λαφρὸς ὡς αἰχμάλωτος, ἐν ἑκ τῶν ἀλύ-
σεών του ἐλευθεροῦσιν.

Εὐθὺς ὡς ἐκεῖνος ἀνεχώρησεν, ἡ νεᾶνις
παρεδόθη εἰς λυπηρὰς σκέψεις. Ἐκλαίεν !
ἐκλαίεν ! ἐπὶ πολὺν χρόνον. Αἰφνης διὰ
τινος ταχείας μεταλλαγῆς ἤρχισε νὰ ἐλ-
πίξῃ εἰς τὴν προσεχῇ ἔλευσιν τοῦ Ὀκτα-
βίου. Προσηλώθη δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ιδεάν
ὅτι πιθανὸν αὖριον ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ
μᾶλλον εὐμάλακτος, καὶ ἤυχετο νὰ τὸν
ἐπανεβλεπεν ἐντελῶς τοιοῦτον, οἷος ἦτο
τὸ παρελθόν, ὅτε τὸν ἐγνώρισεν.

Ὅθεν περιέμενεν ἀνυπομόνως ὁκτὼ ἡμέ-
ρας ! ὁκτὼ φεῖ ! δι' αὐτὴν αἰῶνας, σκιρ-
τῶσα εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἀκατα-
παύστως ὑπολαβάνουσα ὅτι ἀναγνωρίζῃ
τὴν ἔλευσίν του, τρέχουσα ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν εἰς τὰς θύρας καὶ αὐτὰς παράθυρα,
καὶ τέλος γινόμενην παίγιον τῶν παρα-
λογισμῶν καὶ τῶν φαντασιοπληξιών τῆς.

Ἐπὶ τέλους τῷ ἔγραψε, πλὴν μὴ λαμ-
βάνουσα ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ πορευθῇ
ἡ ἰδίᾳ ἵνα λάβῃ πληροφορίας.

Ἐμαθε δὲ ὅτι ὁ κόμης Ὀκτάβιος
ἀνεχώρησεν πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν διὰ ταξεί-
διον, τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε ὀρίσει οὔτε τὸν
σκοπὸν οὔτε τὴν διάρκειαν.

Ἐγκαταλειμένη ! ἡ Ἀγγελικὴ ἔμεινεν
ἐκπληκτος ! Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐν ἐαυτῇ
τὸ πᾶν κατεκρημνίζετο· ὅθεν πυρέσ-
σουσα καὶ σχεδὸν παράφρων ἐπανήλθεν
εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

Ἐπαναβλέπουσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀντι-
καίμενα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα τοσαύτας ἀνα-
μνήσεις τῇ ὑπεμύνησκον, καὶ τὰ ὁποῖα
κατόπιν ἔφερον τὸ πένθος τῆς προτέρας
εὐτυχίας τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἔμελλε ζῶσα
νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν τάφον. Ὑποσκαπτο-
μένη ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ μαρασμοῦ,
τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ ὑπὸ τῶν βαρύνων
τῶν ἀναμνήσεων, ἐγκατέλειπεν ἐαυτὴν εἰς
τὴν ἐσχάτην τῶν ἀποφάσεων· πλὴν τοῦτο
ἐγένετο ὅπως ἐπαναπέσῃ ἐκ μεγαλει-
τέρου ὕψους εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἐ-
ξουδένωσιν.

Αἰφνης τὰ βλέμματά τῆς ἐσταμάτησαν
ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τῶν ἀνοι-
κτῶν ἔτι τετραδίων τῆς μουσικῆς τῆς.
Ἀκτὶς ἐμφυχώσεως ἐφώτισε τὸ εὐγενὲς
πρόσωπόν τῆς. Ἠγέρθη πλήρως δυνάμει
καὶ πίστει καὶ ὡς εἰ ἐμφυχουμένη ὑπὸ
θείας δυνάμει, ἀνέκραξεν ὅπως περι-
χαρῆς :

— ὦ ! ἐκεῖνος μὲ περιεφρόνησεν, ἐγὼ
θὰ τὸν ἐκδικηθῶ . . .

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν
τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δροτικῶν τελῶν].

- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμνος
μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Mat-
they (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Ἄνθος τῆς
Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ.
Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)
«Ὁ ἀδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Γουλίου
Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις
Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
«Ἐλπίκη» ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρω-
τότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα
Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)
«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία
Γεωργίου Παράδελ δρ. 5 (5,30)
«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία
Π. Ζακόν δρ. 2,50 (2,70)
«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de
Terrail δραχ. 2,50 (2,70).
«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενέου
Σύη δραχ. 3 (3,20)
«Τὰ χάλια μας», κωμῆδια Π. Λαζαρίδου ἡ-
θοποιοῦ λ. 70 (80)
«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀ-
λεβῶ δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τό-
μοι 2) δρ. 2,50 (2,80)
«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ
Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre
Zaccane δρ. 4 (4,20)
«Ἡ Γυναικὶς, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυ-
θιστορία Paul de Cock, μεταφράσεις Κλεάνθους Ν.
Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία
Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδατα 4
«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγι-
κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-
ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου
Παύλου Καρέρ, μεταφράσεις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτῃ», μυθιστορία Παύλου
Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο-
ρία Ἐαδιέ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 (1,70)
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-
δοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσ-
ετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν
Γεννιστάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle
Mendes δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»,
μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώ-
δεις τόμους Δρ. 4 [4,40]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock με-
τάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία
Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία
Ἑρμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)
«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία
Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία
H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)
«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπο-
μνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστο-
ρία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ-
μὰς 3,50 (3,70)
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία
Λουδοβίκου Νοᾶρ Δρ. 1,50 (1,70)